

Valdemar Sejer.

af
B. S. Jagemann.

Tredie Del.
(Avtakt.)

En Gang kommen der forbi med min fromme, søl... — svarede Martin — „det ligger som en Dræber på Fjeldet, højt over Elben, og ingen Kat kan klæbe der op. Men kender jeg sorte Grev Henrik ret, lader han dog ikke Kongen blive der ret længe, naar han ser eders strenge Ø. Hæder med vor Hær paa den anden Elsbred.“

„Har han da endnu flere Fangehuller og Røverflotte?“
„Kors! dem har han og hans Venner nok af, ædle Frue! det værste af dem alle er maaske hans eget forbandede Hundehul i Schwerins Slotstaarn; det er berøgtet over hele Tyskland. Nu har han gjort Slottet saa fast, at ingen Djævel kan indtage det; og det kan han have nemt ved: det ligger paa en Ø, skal jeg sige os, og maa kunne gøres utilgængeligt.“

„Det har min Fader dog vist, det ikke var før!“ — svarede Rigmor taf. „Men sig mig, Martin!“ — spurgte hun atter efter en temmelig lang Tavsshed — „saa du noget til de mange Røvere, her nu skal brimle af alle Begne?“

„Jeg hørte nok berom, ædle Frue! men jeg selv saa dog ingen. Hos mig, kan jeg tro, var der da heller ikke andet at hente, end Høj og Stit og braadne Pander; men jeg vil raade jer, høvsaarne Frue! at I holder Vorgen godt luttet, og at I og Jomfru Margrethe ikke vover jer ret langt uden Bevogtning; for, skal jeg sige os, med Tugt at melde: smukke Fruer og Jomfruer skal det dumme Røverpat næsten være endnu værre efter, end efter Svælg og Gulv og gammel Klostervin.“

Rigmor smilede; men Thorgeir Danaalfald blev opmærksom. „Saa er vor Forsigtighed dog ikke urimelig, som I paaftaar, ædle Frue Rigmor!“ — sagde han betænkelig — „og jeg behøver ikke at blues ved at være Befalingsmand her paa Karise og besøge saa æbølt et Fruerbur, medens de rette Riddere og Stridsmand samles under Grev Alberts Banner.“

„Jeg har længe betragtet eders bundne Stilling“ — svarede fru Rigmor. — „Jeg anser ikke Jæren her for større, end at jeg for min Del gerne turde fristage eder for eders Løfte. Gaardsfogden og Husfolkene kan jo nok holde Vorgen luttet: det var viselig bedre, I nu sang Krigsang for Mand, end Sørgesange for Kvinder.“

Rappe havde Rigmor sagt dette trænende Ord, før end hun inderlig fortrød det og rakte høflig den rødmende Thorgeir Haanden. „Ædle, brave Thorgeir!“ — sagde hun med varme — „kan jeg kun sige, hvad I her opofrer for min Stald, saa vel som jeg eder dog for de uhyblige Værns Stald, som I næsten tager eder lærligere af, end en Fader. For deres og for denne frugtfulde Jomfrus Stald, beider jeg eder nu dog ikke fortryde eders Løfte og ikke forlade Karisegaard før end min Karl kommer tilbage.“

Thorgeir kysede tavs hendes Haand. Han sølte sig bunden af sit Løfte og fast endnu mer af Jomfru Margrethes kærlige og frugtfulde Blit.

„I bliver altsaa? spurgte fru Rigmor.
„Det fortaar sig, ædle Frue! kan jeg ikke bejle til Riddersens Pris for Hæledaad og store Bedrifter, og kan jeg nu end ikke stykke Krigerne med Sang, hvortil jeg maaske var dygtig, saa kan jeg dog endnu her lade udbrede Trost og frimodigt Haab blandt Følket, og ingen skal sige om mig, at jeg brød mit Ord og forlod dem, der vare mig betroede i Aaben.“

Med den Erklæring var Rigmor vil til Freds; men hun led ikke Thorgeirs høflige Tone. Hun stemte og so nu igen over de høje Mænds Forsigtighed og drillede Thorgeir, som sædvanlig, med den Paastand, at intet Fruerbur dog var sikret, som havde en forefætt Stald til Bevogter. For at staae Margrethes røde Kinder, begyndte hun imidlertid straks en anden Samtale, og snart syntes Stemningen temmelig munter blandt dem alle. Selv Jomfru Margrethes og gamle Marthes Frygt for Røverne gav Anledning til mangen Spøg af den unge, lunefulde Husfrue. Hun fik snart Marthe Rostermøder til at fortælle gamle Røverhistorier, og naar da den gamle Amme selv og Jomfru Margrethe vare mest spændte derover, sprang Rigmor op og raabte: „der er de!“ for at le de forstrakte Kvinder ud, naar de stregte. Midt i sin Munterhed blev Rigmor dog ofte pludselig alvorlig, og da Bærene stulde til Sengs, var hun med Sæddane høflig bevæget; der var endogfaa Spor af Taarer i hendes tætte Øjne, da hun tom ud af Sovelamret og havde lagt dem i de smaa Kurvse.

Ved Juleaaderbordet læste Margrethe, som sædvanlig, Børbønnen, og ingen hørte anbagligere og med inderligere Høflighed derpaa, end Thorgeir Danaalfald.

Den gamle, høje Bedstemoder havde siddet paa sit Høvedshynde øverst ved Bordet. Hun fultede dybt og saa til den Plads, hvor hendes ridderlige Søn plejede at sidde. Alle forstod hende. Rigmor fultede ogsaa; men der glimtede i det samme en saadan Livlighed og Glæde i hendes mørke Øjne, som om hun saa ham sidde der igen.

Jomfru Margrethe havde, før de satte sig til Bords, hemmeligt stemt Thorgeirs Stengeleg, som hun af den fromme Mester havde lært at behandle. Hun rakte ham den nu og bad ham om en Sang. Thorgeir greb villig den lille Haandharpe og sang et Drapa til Ære for Kongen og hans Mænd, hvori Volmarlaget og Vidunderet med Danebrogsfanen med Liv og Begjæring var afmalet. Derpaa greb han sit Væger og drak først paa Valdemar Sejers Befrielse og Lykke og dernæst en Staal for alle hans tro Mænd, navnlig for Grev Albert og Karl af Rife. I det faaledes alle fraværende Venner kærlig erindredes, kom Jomfru Margrethe, Rigmor og den gamle Bedstemoder ogsaa venlig og vemodig den stakkels Kirstine i Hu, som nu tilbragte den anden Juleaften, som indviet Nonne, i Vestervig Kloster.

Til sidst iftemte Thorgeir Danaalfald efter Løfte et fromt og frimodigt Julebad, og rørte af de hjertelige og opløstende Toner til den store, himmelske Konges Pris,

ønskede de alle hjerandte en velsignet Jul og et lykkeligere nyt Aar og git til Hvide.

Gamle Martin stulde rejse næste Morgen tidlig. For at han ikke stulde gøre Uro i Huset, som det hed, havde fru Rigmor foranstaltet, at han kunde forlade Gaarden uden at staa foran, han vilde.

De Karisegaards Beboere næste Morgen samlede ved Dærebordet, sønede den unge Husfrue. Man ventede paa hende til det var Tid at gaa i Messen, men hun lod sig endnu ikke se, og med stor Forskættelse søgte man hende alle Vegne forgæves.

Thorgeir var fortvilet. Han erfarede nu først, at Borgporten paa fru Rigmors Befaling havde været aaben hele Natten for Marthes Stald, og han frygtede for, der havde været Røvere, eller at Grev Albert hemmelig havde ladet sin Datter bortføre. Men da saa han en lille Seddel mellem Stængene paa sin Harpe og læste med Forbavselse en stemmelig Bedrøvelse af fru Rigmor, fordi han ikke bedre havde beskyttet hende mod Røvere. Det lille Brevstod endte med den alvorlige Forsikring, at ethvert Strid, man vilde foretage for at opføre hende, vilde være farligt for hende og dem alle, og at selv Ridder Karl ingen foruroligende Efterretninger maatte høre fra Karise.

Ellevte Kapitel.

En klar Frostmorgen i Januar Maaned glimtede Solen paa de rimfrosne Bælmels Tælle ved Elben, hvor Grev Albert havde opslaaet sin Lejr, og hvor tusinde blanke Spyd og Hælsbarber blimtede mellem Krigsovgene, Vindberne og de vajende Bannere. Ryttere, Bueskytter og Kyradsfrigere vrimlede mellem hjerandte, og foran det hore Feltterretlet plantede en ung, høj Riddersmand den hellige Danebrogsfanen med det hvide Kors.

Grev Albert havde modtaget vigtige Efterretninger fra Tyskland. Han sad i sin Ledertelt ved Teltbordet, med Haand under Kind, og stirrede paa de vigtige Brevflaer, medens han af og til rystede betænkelig med Hovedet. I en Krog i Teltet stod en smidrig Kjertervend med bestige mørkeblaa Øjne, men med smudsige, jordsfarvede Kinder og med en Jernblits Hue dybt ned i Panden. Hans grønne Vaabentjertel var usædvanlig lang, og neden for den laadne, vide Skindbrog kom et Par Bukkestinds Halvskudler til Sune, som syntes at være en halv Gang for store og vare sammensnærede med Remme om de smalle Ankler for ikke at falde af. Drengen gned med megen Flid Støv og Smuds af Feltterrens Spor, men tabte ofte Skindblappen af Haanden og syntes ikke vant til dette Arbejde. I hans Bevægelser var der en usædvanlig Lyshed og Smidighed, men tillige et Slags Forlegenhed, som hos Børn, naar de fægte Gang bære en ny Klædning.

Grev Albert vintede og den forlegne Kjertervend som med Guldsporterne.

„Stet nok gjort!“ — brummede Feltterren og lod dem spænde paa — „gør du det ikke bedre i Morgen, skal du patte dig! Nu mit Harnis!“

Det som en Fulg, hentede Kjerterdrengen det sorte Harnis og spændte Remmene med bevende Haand.

„Nu, hvorfors ryster du?“ — sagde han mildere — „tør du ikke se mig i Øjnene? Dreng! vil du tjene Grev Albert, maa du være rask og uforfærdet og tunne taale et haardt Ord. Jeg mener dig det ikke saa ilde. Det er godt! lad nu Ridderen komme!“

Kjerterdrengen sprang til Udgangen af Teltet og sagde et Par Ord til Vagten, hoerpaa han git tilbage til sin Krog og pnyttede paa Hjerbuften i sin Herres Hjaln.

Kort efter traadte Karl af Rife ind med tilluttet Hjaln, lefaget af to stærke Ryttere, som paa hans Vink slæbte en tung Laderfæt hen til Feltterrens Fod og git.

„Her er Gulv og Sølv fra St. Anuds Gildbrødre!“ — sagde Karl. — „Den gamle Slotsherre i Niborg, Hr. Ludolph, var død; men med Brevet havde det sin Rigtighed. Man bad mig bringe eder det igen, strenge Herre! og sige eder, at en dobbelt saa stor Sum endnu kan bringes til Veje, naar samme Brev sendes til Borgmester Uvald i Roskilde eller til Gildhuset i Odenje. Jeg medbringer desuden 400 velbevandede Rhytde af Borgere og Bønder.“

Grev Albert hørte Karl af Rifes Beretning, uden at se paa ham eller svare et Ord. Han rakte tun Haanden ud efter Brevet og nikkede, hoerpaa han med Bevægtelse syntes at betragte det store Voksseg, hvori St. Anuds Billede med Scepter og Krone var afstøbt.

Karl højede sig tavs og git bort med et stille, dampet Sut.

Grev Albert blev nogen Tid siddende i samme Stilling. Derpaa gav han Vagten et Vink, og nu samlede Høvdingerne og Riddere i Teltet. Karl af Rife var ogsaa blandt dem, men han blev staaende i langst Frastand. Kjertervendens stille sig arbejdigt bag Feltterrens Stal. Nu rejste Grev Albert sig og hilfede de forsamlede Riddere.

„Ædle Riddere og danske Mænd!“ — sagde han — „I undres vel alle over, at saa mange Maaned ere hjerandte og at jeg ikke endnu har ført eder til Kong Valdemars Fængsel, for at sprænge hans Lænter og søndertrøse hans Dødsfjende. Jeg kunde have gjort det: Hjertet har brændt i mit Byst og Sværdet i min Haand; men et hemmeligt Vink har ssaet min Arm med Lamhed og min Sjal med Gru — selv for Sejren. Hvad hjalp det os og Danmark, og vi sprængte Kongens Fængsel og fandt ham og hans kongelige Søn snigmyrde i deres Lænter? Grev Henrik af Schwerin sender ingen Riddingsbaad, som han ikke er i Stand til at udøve. Se, derfor har jeg tøvet. Vil nogen Ridder og ædelbaeren Mand anlage mig derfor eller sigte mig for Lunkenhed og Fejghed?“

„Ingen, ingen i Verden!“ — svarede alle — „Kongens Liv gaar for alt.“

„Ja, for alt!“ — vedblev Grev Albert med bitter Selvfornægtelse — „selv for vor eget gode Naam og vor timelige Ære; men, ved St. Mikael! det er mig et dyrere Offer, end tusinde Liv. Maaske skal mit Naam nu staa besmittet i Krøninen; maaske vil en forblindet Efterlægge mig med Spot og Foragt: Grev Albert af Nordalbingien lod sin kongelige Nørbrøder smægte i Fængsel og gjorde intet Strid til hans Frelse. Ha, vidste den, der sagde det, hvad en ærlig Ridder maa lide, som har Sværdet draget og Armen fri, men dog ikke kan knuse Slangen om sin Bro-

ders Hals uden at myrde dem begge! — Kongen er ikke længer paa Daneberg Slot; han er ført til Schwerin!“

„Til Schwerin! — raabte mange. — „Vel! det Slot er uindtageligt.“

„Intet Slot er uindtageligt, og Schwerin mindst, det har jeg prøvet!“ — vedblev Feltterren — „men hvor Vøddelsværdet hænger i et Haar over den ædle Fanges Bæse, der er det skrøbeligste Stur et uindtageligt Voldværk.“

„Men tillad mig, min fyrstelige Frænde!“ — afbrød Grev Otto ham heftig — „hvad staa vi da her for? hvad skal vi med Sværd i Haand, naar vi ikke tør bruge det? hvi har vi anvendt saa megen Mæie med at samle denne Hær? hvortil har Karl af Rife samlet Gulv og Sølv hos Gildbrødre? hvortil alle de tapre Mænd, som nu vrimle under vort Banner?“

„Giv Tid min tætte Fætter!“ — svarede Feltterren — „hører mig til Ende, ædle Vaabenbrødre! Erkebisp og Rigets Raad har sat alt Haab til Underhandlinger. Sigt er min Best; men jeg tilfaar, det syntes hidtil flogeft. Der er for langst sendt Jibud til Kejser og Pave, det vide I. Fra Paven har man intet hørt; men kejseren underhandler med Grev Henrik, med sin kære tro Mand, som han taler ham, og den listige Bisp Konrad af Hildesheim er Underhandleren. Det gælder om en Fravigelse af alle vendiste og nordtyske Besiddelser, og Kongen vægrer sig standhaftig. Hører videre!“ — vedblev han med en bitter Latter — „paa Rigsdagen i Nordhausen har kejserens Søn tinget om tronede Soveber, som en Hestepanger, og tillibud Grev Henrik femten Runder Tjinn-Vin for to Konger; er det ikke værdige Underhandlere og ædle Venner?“

„Stam og Standsel over sige Venner!“ — raabte Riddere forbitrede.

„Og hvad mener I deres Venstab og Mægling gaar ud paa?“ — vedblev Grev Albert — „Kongens Frihed? nej, berom er min Taler paa Skramt — nej! et fejferligt Jangenslab for et greveligt — det er Mening!“ —

„Død og Ulykke over de Riddinger!“ raabte alle.

„Og skal vi nu vente til sig hæderlig Underhandling er bestrevent og beseglet?“ — tog Grev Albert atter Ordet — „Høiften er strafaldet; Grev Henrik belejrer Vauenborg! den unge, landfngtige Grev Wolph, Henrik af Werle og den ny bremske Erkebisp har forenet sig med ham. Hjernden skjuler sig ikke længer! han vover at byde os Spisben. Det har jeg kun ventet paa. Herren være lovet! nu er det stet. Raar vi nu ryller frem, maa det komme til et Slag, og da er Timen kommen, da vi kan hæbne og befri vor store, uhyfkelige Konge!“

„Frem, frem til Slag!“ raabte alle Høvdingerne og Riddere; og paa Grev Alberts Bud tom nu hele Lejren i Bevægtelse.

Under den store, almindelige Tummel med Ryttere og Vogne ved Lejrens Opbrud, stod Grev Alberts ny Kjertervend med sin Herres Stridsvingst ved Søjlen uden for Feltterretlet og havde stor Mæie med at holde det vældige Dyr; da tom gamle Martin, med alle Tegn paa Stræt og Angest, løbende til og tæmmede den stejende Hingst.

„For Gud i Himlens Stald, ædle Frue!“ — hvøifede han — „driv dog ikke denne farlige Spøg videre! — I vil dog adbrigg med i Slaget?“

„Tror du, jeg tom hid for at pudse Stæbler og Spor?“ — spurgte Rigmor, som under denne Forklædning tun var kendt af den gamle, tro Tjener, hvem hun med sin uimodfæielige Overtalesesgave og fast fyrstelige Mændighed havde tvunget til at være en tavs og behjælpelig Medvæder i hendes forvorne Foretagende.

„Al, faar min unge Herre det at vide, er jeg Dødsfjens!“ — jamrede Martin og vred sine Hænder. — „Jeg befarer eder ved alle Hellige og Martyrer, naadige Frue! lad mig bringe eder i Sitterhed, inden vi rylke frem til Slag!“

„Tror du, Grev Alberts Datter ikke tør se dragne Sværd?“

„Al nej, I er tun altfor kæt! men hvis I kommer til nogen Ulykke, tæreste naadigste Frue!“ —

„I stille, gamle! jeg er intet Barn. Hvad man kan forlange af en Kjertervend, tør jeg vel i det mindste tage mig paa. Bring mig tun min lille Nordbagge! Jeg skal nok selv holde Hingsten.“

„Den sparker jer Hovedet i Stykker, naadigste Frue! I holder den for stramt. Al, jeg blinde Dømer, som ikke saa hvad Ulykke det førte til!“

„Her du ikke stille som en Mur, gamle! forraader du baade mit og din unge Herres Liv!“ — hvøifede nu Rigmor, idet hun saa sin Fader i fuld Rustning træde ud af Teltet.

„Martin tab pludselig og stynbte sig at hente den lille Nordbagge, hoerpaa hans egenfindige Frue var slgjet med ham fra Karise.“

„Tilfæder I, strenge Feltterre! at jeg fører og forsvaret det hellige Korsbanner?“ — sagde nu Karl af Rife, idet han slog Hjalngitteret ned for sit Aafyn og traadte frem for Grev Albert.

„Vi agte ikke denne Gang at sejre med Særtegn og Mirakler!“ — svarede Grev Albert med bitter Foragt. — „Den, som egenmægtig hentede hint Vidunderbanner fra Slesvig, maa forsvare det og spare Kongen og Kirken til det; men hvi der vil kæmpe under min Anførsel — følger Hertugen af Nordalbingiens Banner!“

„Tror I, Lyften er stærre under Ralbebladet, end under Korset, strenge Feltterre!“ — sagde Karl med dæmpet Harm og inderlig Belymring — „nu vel, saa tillad da Karl af Rife at forsvare Hertugen af Nordalbingiens Banner med sit Hjertesblod!“

„Vel, Hr. Ridder!“ — svarede den mørke Feltterre — „forfar mit Ralbeblad da, men slip det ikke forbi det brænder!“

Karl af Rife højede sig taos, med Haanden paa sit trofaste Bryst, og git hen, hvor begge Fanerne stode. Med stille Smerte tog han det store Korsbanner, forvarede det, omhyggelig sammenrullet, i et Læderhøfler, og spændte det fast bag sin Sadel. Derpaa greb han den hertugelige Fane med det grønne Ralbeblad og svang sig rask paa sin Stridsvingst.

„Du kære, tro Karl!“ — hvøifede den forklædte Kjertervend — „vidste du hvor Rigmor nu staa, vilde Bannere! brænde i din Haand!“ —

„Nu, hvor længe skal jeg vente? De Grev Albert barst — „falder du i Staver Hingsten?“

Hastig trat Rigmor den beroligede Hest Teltet. Stridsvingsten kendte sin Herres Røst — nu stille, som et Lam, til han sad paa dens Ryg; da sprang den højt af Stoltthed og Glæde. Som et Lyn var Feltterren frem i Spidsen for den forsamlede Hær, lefaget af den spinkle Kjertervend paa Nordbaggen og af gamle Martin, som denne Gang ikke tog i Betænkning at forlade sin Herre.

Mebens begge de fjendtlige Hære møbtes ved Møln, og medens der det blodige Slag holdtes, som varede fra Morgen til Aften og hvøs uhyfkelige Udfald tun er alt for bekendt, foregik der en anden, men hemmelig Kamp for den fangne Konges Frihed i et kvindeligt Hjerte, som fælles Rød og Ulykke drog med uimodfæielig Magt til den fordam saa mægtige Sejerherre.

Den uhyfkelige Grevinde Audacia, som ved sin Bevægelse og usforfærlige Hengivenhed for Kongen havde forspildt sin Fred og sit Rygte, fultede nu ogsaa i et Slags Jangenslab og næsten under samme Tag som Kongen. I hint affides fængselsagtige Gemal paa Schwerin Slot, som Grevinde Ida fordam havde beboet, havde den stinsige Grev Henrik med tyrannisk Grufomhed ladet sin Gemalinde indespærre. Hendes usfordulgte Deltagelse for den fangne Konge, da han sad i Leisnig og paa Daneberg, havde endnu mere beskryet Grev Henrik i Taanten om hendes Utrofast; for at matre hende endnu mere, havde han neioy bragt Kongen til det Taarn, som laa lige over for hendes vellaasede Gemal, og hvor den høje Fanges Elendighed og nedværdigende Behandling hver Dag maatte være hende et pinligt Syn.

Fra det Tjeblikt, dette var stet og Audacia med egne Øjne havde set den store Konge, læntet som den nedrigste Forbryder, føres forbi hendes Gittervinduer til Taarnet, fra det Tjeblikt var at Tro paa Nemmelighed hos hendes despotiske Gemal udslettet af hendes Sjæl. Hun foragtede og hadede ham nu i samme Grad, som Medlidenshed med den fornedrede Høfshed gjorde den fangne Konge til Gensstanden for hendes ædelste og inderligste Deltagelse. Hun syntes nu læstven fra hver Bligt mod en Gemal, som saa uærdig havde mistendt og mishandlet hende, og hun grundede tun paa hoerledehs hun kunde stifte sin Tharat og befri baade sig selv og Kongen fra det oprørende Jangenslab.

Grevinde Audacia var ikke længer den stonne, høfdige og blomfrende Kvinde, hvøs fædre Stikfelse selv begejstrede den raa, graaherdede Kriger. Sorgen og Tiden havde virstet hært paa hendes Udvortes; hertil tom maaske ogsaa en lønlig Anger over det forfarvelige Selvbrag ved den storekonges Hyldest, som havde paadraget hende saa megen Skamfelse og Rød. Det æbtere i hendes Smerte gav hende undertiden Udseende af en høj og lille Skolddragerinde; men den Harm og Bitterhed, hendes Gemals plumpe Slesvige og uærdige Behandling indgør hende, havde tillige givet hendes lidende Aafyn et stærkere og mindre stant Udtryk, som beskryede mange i den almindelige Mistanke om, at hendes Lidelser ikke var aldeles usforfælt. Desuagtet var der en Værdighed i hendes Væsen og Adfærd, som indgav alle Deltagelse og Erbødighed. Det kvindelige Tjenerstab paa Slottet havde især stor Medlidenshed med hende, og hun havde en hemmelig Velynder i King Rødnases Broder, den gamle Svævevogler, som for sine Fortjenester ved det vigtige Røvertog var bleven Gaardsfoged paa Slottet. Han havde nemlig, den Dag, Kongen blev fangne, ført Grevens skjule Tjenerne med stor Forsigtighed fra Stibet til Stoven, hoerfaa Overfaldet stete; han havde været med at gennemføre de kongelige Stibe og havde bortført de kostbare Menodier og Striner med Gulv og Sølv, som den tro Andreas Kammermester forvarede til sit hjerde. Af denne Stal havde han og hans Broder ikke ssaet saa stor en Del, som de syntes var billig, og den vilde, raa Karl syntes dog ogsaa, at Grevinden var for streng baade mod sin Gemalinde og mod den fangne Konge. Ved Hjalp af en hengiven Terne havde Grevinden nu, i sin Gemals Fraværelse, grebet til det hængende Redningsmiddel at træde i Underhandling med den listige Gaardsfoged, og ved Løfter om en stor Belønning havde hun overvundet alle hans Betænkligheeder. Hun havde endelig meddelt ham en Plan til Flugt, paa hvøs listige og forfærlige Udseelse hun fatte alt sit Haab.

Midt under de hemmelige Tilberedelser til dette Bøvefjfte, tom der nu det Budstift til Slottet, at der holdtes et stort Slag ved Møln, saa Mile fra Schwerin, og at uden Tvivl Grev Henrik og hans Medforbundne sejrede. Der maatte iles, og Flugten blev bestemt til samme Aften, to Timer efter Aft Maria. Den gamle Gaardsfoged var virksom og forfærlig; han slæbde fortrolig med den brantne Fangefoged og indbød ham til et lystigt Gilde til Ære for Grev Henrits Sejer. Grevinden tilbragte Dagen i angstelig Spænding. Den fangne Konge vidste intet om hvor virksomt der arbejdedes paa at aabne hans Fængsel. Det blev Aften. Fire Heste stode fælede og skjule ved Slotsbroen. Den strenge, uarmhjertige Fangefoged saa beruset i sin Seng. Slottets Tjener og Boglen sang lystig i Borgerfluen og drak beres Herres Staal med saadan Jber, at ingen af dem kunde staa paa sine Ben. Gaardsfogden havde bemægtiget sig Nøglenippet til Fængslet og luttet Porthundene inde i Stalden, Grevinde Audacia git rejsefærdt med sine Menodier under Armen i sit Gemal. Døren stod paa Aem, og hun ventede paa Tegnet fra den fortrolige Terne for at forlade sit eget Fængsel og, som en venlig Frihedsfortynderinde, at træde ind i Taarnet til den fangne Konge. Den anden Time efter Aft Maria var næsten udsøben, og det var fuldkommen mørkt. Utaalmodig og angstelig saa Grevinden ud i Slotsgaardens gennem sit Gittervindue. Sengen i Borgerfluen var opført; der var stor Bevægtelse og Uro mellem Slotsfogeden og det drukne Tjenerstab paa Trappen; straks efter saa hun den Fæller; hun hørte Hestetrampen i Gaarden, og med forfarvelse genkendte hun sin Gemals Stemme, som med vilde Eder talde paa Gaardsfogden og Fangevogteren.

„Al er tabt! — jeg er forloren!“ jamrede hun og styrkede baglænds om uden Bevøifshed.

(Fortætted).